

De håbede stadig. Måske havde de taget fejl?
Det forekom så usandsynligt...

Sill Valt var med i egen person.
Dårligt varsel. Det viste, hvor
inderligt urolige de var...

Efter at være gået i land fulgte de den gamle vej til Glen Sarrick.
Og derpå molen, som fører til Orgasts hul. Ingen sagde et ord.
Hjerterne var dystre.

Der er
det!

Orgasts hul.

Ja...
Det er ham.

Finch af Tafell.
En af vores
riddere.

Slangen...
Lever den
endnu?

Ja... Rør
den endelig
ikke.

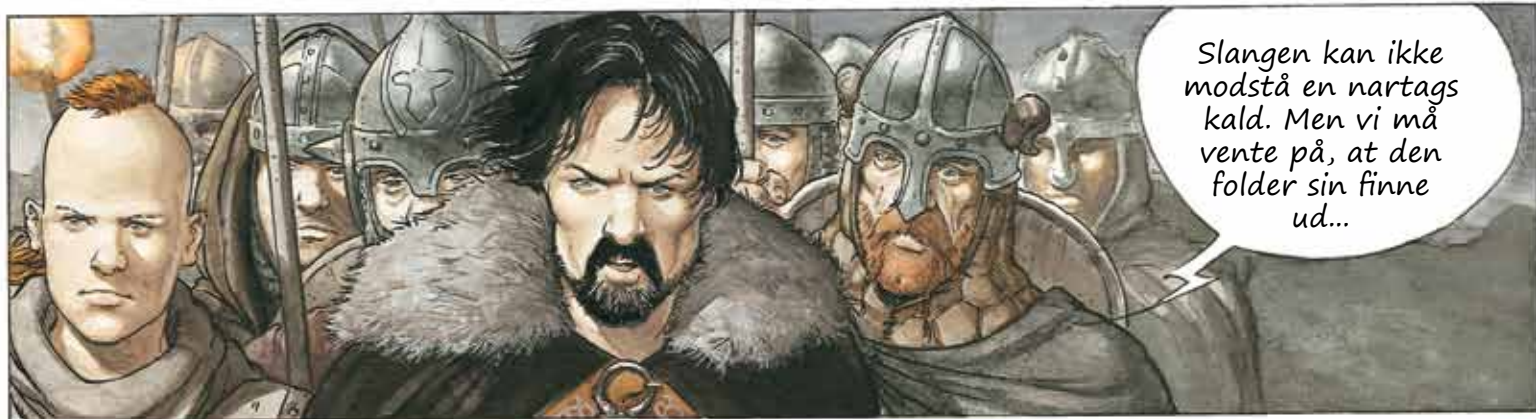
Vi vækker
den. Sæt din
nartag ud.

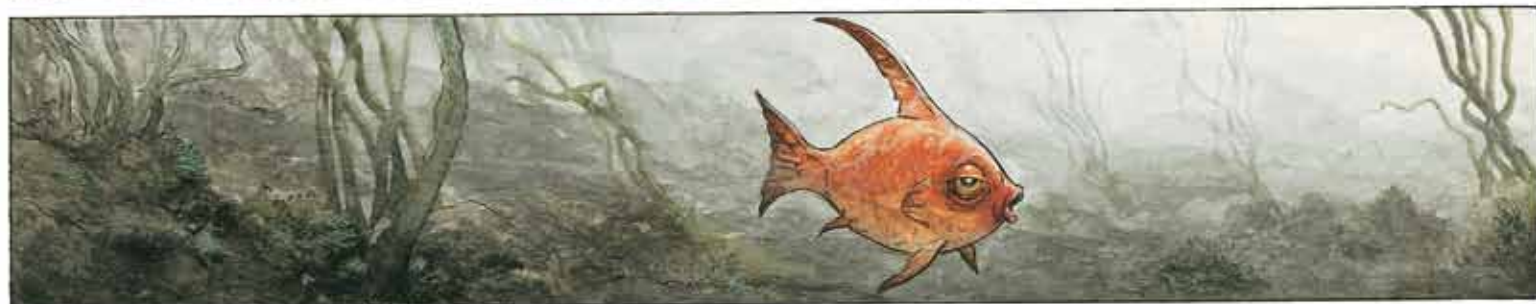
Ja,
herre.

Så, lille fisk.
Skynd dig
væk...

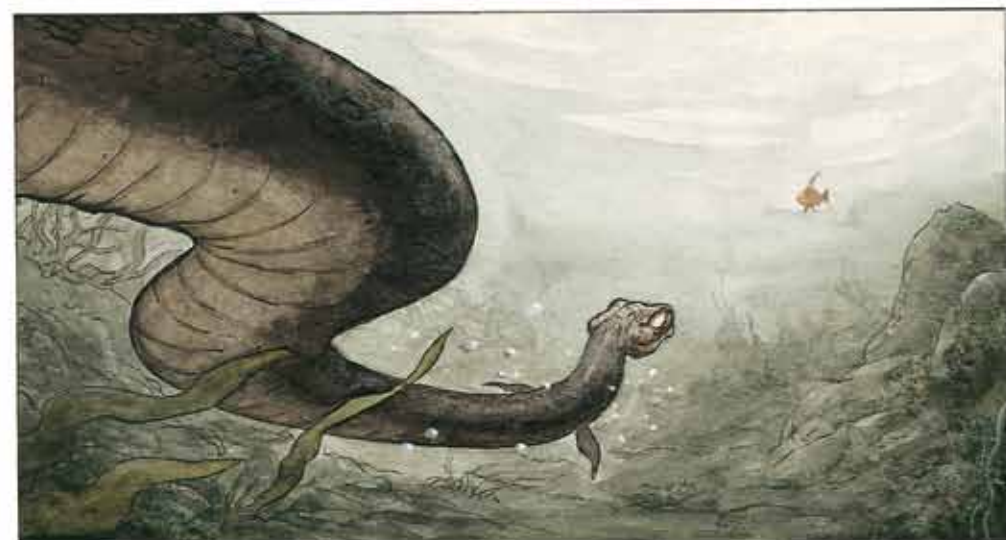

Slangen kan ikke modstå en nartags kald. Men vi må vente på, at den folder sin finne ud...

Den rørte sig!

En nartags finne skærer som stål...

Hal ham op!
Hurtigt!
Og uden at støje!

Hal til!
Vi har ham!

Nnejj!!!

Tilbage!
Tilb...!??

Hun er ikke færdig med os.

